

בבית המשפט העליון בירושלים

רע"א 6297/02

בפני: כבוד השופטת ד' דורנר
כבוד השופט י' אנגלרד
כבוד השופט א' גרוניס

המבקשת: איזבלה גולד

נ ג ד

המשיבה: גאולת הכרך בע"מ

בקשת רשות ערעור על פסק דין בית המשפט המחוזי
בחיפה מיום 1.7.02 בת.ק. 3690/00 שניתן על ידי כבוד
השופט אריה רזי

תאריך הישיבה: ו' בשבט התשס"ג (09/01/03)

בשם המבקשת: עו"ד אהרון מרגלית

בשם המשיבה: עו"ד צבי שוב

פסק-דין

השופט א' גרוניס:

1. האם פגרה של בתי המשפט תימנה במניין הימים לעניין המועד להגשתה של בקשת רשות ערעור לבית המשפט המחוזי על פסק דין של בית משפט לתביעות קטנות? זו השאלה היחידה הטעונה בחינה במסגרת הבקשה שלפנינו. ראינו את הבקשה כאילו ניתנה עליה רשות ערעור והוגש ערעור על פיה.

2. המבקשת הגישה תביעה כספית לבית המשפט לתביעות קטנות בחיפה. בית המשפט (כבוד השופט מ' רניאל) קיבל את התביעה בחלקה וחייב את המשיבה לשלם

למבקשת סכום של 4,051 ש"ח. ניתן להשיג על פסק דין של בית משפט לתביעות קטנות אם ניתנה רשות ערעור על ידי בית המשפט המחוזי, אשר מוסמך לדון בערעור בדין יחיד: סעיף 64 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן - חוק בתי המשפט). יש להגיש את הבקשה לרשות ערעור תוך חמישה עשר ימים מעת מתן פסק הדין: תקנה 16(א) לתקנות שיפוט בתביעות קטנות (סדרי דין), תשל"ז-1976 (להלן - תקנות שיפוט בתביעות קטנות). נעיר, כי תקנה זו קובעת שמניין הימים יהא מיום מתן פסק הדין, אך ברור כי אם נדרשה המצאה של פסק הדין יש למנות את התקופה מיום ההמצאה. במקרה שבפנינו הגישה המשיבה בקשת רשות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה לאחר חלוף חמישה עשר ימים מיום המצאתו של פסק הדין. פסק הדין הומצא למשיבה במהלך חול המועד סוכות תשס"ב. אם מונים את ימי חג הסוכות במניין התקופה להגשת בקשת רשות ערעור, הרי שהבקשה הוגשה באיחור. לעומת זאת, אם ימי חג הסוכות אינם כלולים במניין יוצא שהבקשה לרשות ערעור הוגשה במועדה.

בית המשפט המחוזי (כבוד השופט א' רזי) דן בבקשה לרשות ערעור כאילו ניתנה רשות וקיבל את הערעור לגופו, תוך שהחליט לבטל את פסק הדין ולדחות את התביעה. במסגרת פסק הדין נדונה טענתה של המבקשת, כי הבקשה לרשות ערעור הוגשה באיחור. בית המשפט המחוזי קבע כי תקנה 529 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984 (להלן - תקנות סדר הדין האזרחי) חלה לעניין הליכים להשגה על פסק דין של בית משפט לתביעות קטנות. תקנה זו מורה ש"תקופת פגרה של בית המשפט לא תובא במניין הימים שנקבעו בתקנות אלה או שנקבעו בידי בית המשפט או הרשם, אלא אם כן הורה בית המשפט או הרשם, לפי הענין, הוראה אחרת". יצוין, כי דעה שונה באשר לתחולתה של התקנה הובעה על ידי בית המשפט המחוזי בירושלים (בר"ע (ירושלים) 3275/98 אי.וו.טי.אר (1981) בע"מ נ' אביב (לא פורסם)).

3. הסדרים בכל הנוגע לפגרות קיימים בסעיף 10 לחוק הפרשנות, התשמ"א-1981 (להלן - חוק הפרשנות) ובתקנות בתי המשפט וההוצאה לפועל (פגרות), התשמ"ג-1983 (להלן - תקנות הפגרות). על פי סעיף 10(ג) לחוק הפרשנות יבואו ימי פגרה (וכן ימי מנוחה או שבתון) במניין ימיה של תקופה אלא אם הם הימים האחרונים שבתקופה. תקנות הפגרות הן שקובעות את הפגרות של בתי המשפט ולשכות ההוצאה לפועל. בתקנה 1 מדובר על שלוש פגרות מדי שנה והן:

א. פגרת סוכות (מיום י"ד בתשרי ועד יום כ"א בתשרי).

ב. פגרת הפסח (מיום י"ד בניסן ועד יום כ' בניסן).

ג. פגרת הקיץ (מיום 16 ביולי ועד יום 31 באוגוסט).

תקנה 4 לתקנות הפגרות מוסיפה וקובעת כי יום ו' בשבוע ייחשב כיום פגרה ולא ייכלל במניין הימים "אם הוא היום האחרון לפתיחת הליך או לביצועה של פעולה במהלך הליך בבית משפט או בהוצאה לפועל". השילוב של תקנות הפגרות עם תקנה 529 לתקנות סדר הדין האזרחי הוא שיוצר את הכלל, לפיו הפגרות האמורות לא יובאו במניין הימים לגבי תקופות שנקבעו בתקנות סדר הדין האזרחי או שנקבעו בידי בית המשפט או הרשם. עוד נזכיר, כי תקופה של שביתה או השבתה בבתי המשפט וכן תקופה של מצב חירום אף הן לא תובאנה במניין הימים לצורך חישוב מועדים (ראו: תקנות בית המשפט, בתי הדין לעבודה ולשכות ההוצאה לפועל (סדרי הדין בתקופת שביתה או השבתה של עובדים), התשמ"א-1981 ותקנות בתי המשפט ולשכות ההוצאה לפועל (סדרי דין במצב חירום מיוחד), התשנ"א-1991). על רקע תשתית זו עלינו לברר את השאלה האם תקנה 529 חלה לגבי הליך המוגש לבית המשפט המחוזי בשבתו כערכאת ערעור על בית המשפט לתביעות קטנות.

4. תקנות סדר הדין האזרחי כוללות למעלה מ-500 תקנות המסדירות את סדרי הדין בהליכים אזרחיים. התקנות מהוות קודקס רחב, כולל ומקיף שלא נמצא אחר כדוגמתו בדין הישראלי מבחינת רוחב היריעה וההתפרסות. בצד תקנות סדר הדין האזרחי מוצאים אנו עשרות רבות של הסדרים חלקיים רבים ושונים החלים לעניין הליכים אזרחיים ספציפיים. דוגמה אחת מני רבות הינה זו בה עסקינן, היינו, תקנות שיפוט בתביעות קטנות. המעיין בתקנות השונות העוסקות בהליכים אזרחיים מחוץ לתקנות סדר הדין האזרחי לא ימצא קו אחיד או היגיון משותף לגבי סוגיית היחס בין תקנות סדר הדין האזרחי לבין ההסדר הספציפי.

תקנה 2 לתקנות סדר הדין האזרחי, שכותרתה "תחולה", מורה בזו הלשון:

"סדר הדין בכל ענין אזרחי המובא לפני בית משפט, וכן בדיון בבית הדין המיוחד לפי סעיף 55 לדבר המלך במועצה על א"י, 1922-1947, או בדיון בבקשות לפי אותו סעיף - יהיה לפי תקנות אלה; אולם במידה שבענין פלוני נוהגים לפי סדר דין אחר - לא ינהגו לפי תקנות אלה".

מלשון הסעיף עולה כי בהעדר הוראה אחרת יחולו ההוראות שבתקנות סדר הדין האזרחי לגבי הליכים אזרחיים. מטרתה של תקנה 2 "למלא את החלל הקיים או העלול להיות בכל מקום שלא נקבעו תקנות דיון מיוחדות" (השופט מ' עציוני בע"א 175/77 מדינת ישראל נ' רמאדאן, פ"ד לב(2) 673, 676; שם מדובר היה בתקנה 2 לתקנות סדר

הדין האזרחי, תשכ"ג-1963, היתה בנוסחה לתקנה 2 (דהיום). באותה רוח נקבע, לעניין היחס לתקנות סדר הדין בענייני בוירות, תשכ"ט-1968 (להלן - תקנות הבוררות), כי טעמה של תקנה 2 הוא "למלא לקונות בתקנות הבוררות שאינן מהוות קודקס דיוני שלם" (המשנה לנשיא ש' לויין ברע"א 9460/00 איזנברגר נ' קדר (לא פורסם)). נעיר, כי גם אלמלא תקנה 2, היה מקום להחיל את ההסדרים שבתקנות סדר הדין האזרחי, במקרים של חֶסֶר (לקונה), לאור אופיין הקודיפיקטיבי. על אף ההוראה בתקנה 2, המלמדת שתקנות סדר הדין האזרחי הינן ברירת המחדל מבחינת תחולה, מצינו הסדרים מיוחדים בעניינים אזרחיים בהם נקבע דבר תחולתן של תקנות סדר הדין האזרחי. כך, למשל, קיים הסדר מיוחד בענייני פשיטת רגל: תקנות פשיטת רגל, התשמ"ה-1985. בתקנה 2 לתקנות אלה נאמר שתקנות סדר הדין האזרחי יחולו על הליכי פשיטת רגל "במידה שאינן סותרות הוראות תקנות אלה ובשינויים המחוייבים לפי הענין". הוראה דומה מופיעה בתקנה 2 לתקנות הבוררות. במקרים אחרים מוחלות תקנות סדר הדין האזרחי או פרקים מסוימים מתוכן תוך החרגה של תקנות מסוימות (ראו לדוגמה תקנה 10 לתקנות מס ערך מוסף ומס קניה (סדרי הדין בערעור), תשל"ו-1976). טכניקה אחרת, המביאה אותנו למקרה נשוא דיוננו, הינה זו של החלת פרק או פרקים מסוימים מתוך תקנות סדר הדין האזרחי.

5. תקנה 16 לתקנות שיפוט בתביעות קטנות, שכותרתה "ערעור", מורה כדלקמן:

"(א) המועד להגשת בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט או על החלטתו לפי תקנה 12 לגבי בקשה לבטל החלטה שלא בפני בעל דין, הוא 15 ימים מיום מתן פסק הדין או ההחלטה.
 (ב) ניתנה רשות ערעור יראו את כתב הבקשה ככתב ערעור.
 (ג) בכפוף להוראות תקנה זו יחולו הוראות חלק ד' לתקנות סדר הדין האזרחי על ערעור ועל בקשה לרשות ערעור על פסק דין של בית המשפט."

על פי תקנת משנה (ג) יחול חלק ד' של תקנות סדר הדין האזרחי, הוא החלק שנושאו "ערעור" והכולל את תקנות 397-471, על בקשה לרשות ערעור וערעור לבית המשפט המחוזי. מכאן טענתה של המבקשת, כי אין להחיל את תקנה 529 על בית המשפט המחוזי, שהרי תקנה זו אינה כלולה בחלק ד' של תקנות סדר הדין האזרחי.

6. תקנות שיפוט בתביעות קטנות כוללות שש עשרה תקנות בלבד (שתי תקנות נוספות, תקנות 17 ו-18, עוסקות במועד תחילתן של התקנות ובשמן). ברור שבמסגרת כה מצומצמת לא ניתן - ואף אין כוונה - להסדיר באופן ממצה את סדרי הדין בבית המשפט לתביעות קטנות ובערכאות הערעור. יצוין, כי בצד ההחלה של חלק ד' לתקנות

סדר הדין האזרחי, כאמור בתקנה 16(ג) הנ"ל, קיימות הפניות נוספות בתקנות שיפוט בתביעות קטנות להסדרים שבתקנות סדר הדין האזרחי (תקנות 5(ג) ו-7(ג) לתקנות שיפוט בתביעות קטנות). אכן, סעיף 62(ב) לחוק בתי המשפט קובע ש"בית משפט לתביעות קטנות אינו קשור בסדרי דין הנהוגים בבית משפט אחר, ובכפוף לסדרי דין שהתקין שר המשפטים לענין סימן זה, יפעל בדרך הנראית לו מועילה ביותר להכרעה צודקת ומהירה". אף על פי כן, נקבע בתקנה 9 לתקנות שיפוט בתביעות קטנות שלבית המשפט יהיו הסמכויות הנתונות לבית משפט שלום בעניינים של סדר דין ונוהג "אולם רשאי בית המשפט שלא להשתמש בסמכות מסמכויות אלה אם נראה לו הדבר מועיל יותר להכרעה צודקת ומהירה". אין צורך להביע עמדה בשאלה מה הנפקות של ההוראה שבסעיף 62(ב) לחוק בתי המשפט וכיצד תקנה 9 מתיישבת עם האמור בחוק. אנו עוסקים בהסדר המתייחס לערכאת הערעור ולגביה חלה, כאמור, תקנה 16 לתקנות שיפוט בתביעות קטנות. תקנה 16(א) באה, בין היתר, לקבוע מועד מיוחד להגשתה של בקשת רשות ערעור. אלמלא הורתה התקנה, כי המועד יהא חמישה עשר ימים הייתה חלה ההוראה שבתקנה 399 לתקנות סדר הדין האזרחי, שלפיה המועד להגשת בקשת רשות ערעור הוא שלושים ימים מיום מתן ההחלטה. אין לראות באמור בתקנה 16(ג) לתקנות שיפוט בתביעות קטנות משום הסדר שלילי לעניין תחולתן של תקנות סדר הדין האזרחי, שאינן כלולות בחלק ד' לאותן תקנות. התחולה מתבקשת מן האמור בתקנה 2 לתקנות סדר הדין האזרחי.

בעניין אחד שבא בפני מ"מ הנשיא, השופט זוסמן, התעוררה השאלה האם מוסמך הוא ליתן צו עיכוב יציאה מן הארץ בהקשר לבקשה לקביעת שיפוט בהתאם לחוק שיפוט בעניני התרת נישואין (מקרים מיוחדים), תשכ"ט-1969 (המ' 229/71 ג'ונס נ' ג'ונס, פ"ד כה(1) 619). מכוח החוק האמור הותקנו תקנות סדר דין בעניני התרת נישואין (מקרים מיוחדים), תש"ל-1969. אותן תקנות קבעו סדר דין מיוחד לבקשות על פי החוק הנזכר. התקנות לא כללו הוראה לעניין מתן צו עיכוב יציאה מן הארץ ואף לא נכללה בהן הוראה המחילה באופן גורף את תקנות סדר הדין האזרחי (כיום חלות תקנות סדרי דין בעניני התרת נישואין (מקרים מיוחדים), התשמ"ה-1984; תקנה 14 לתקנות אלה מורה כי בכל עניין שלא הוסדר במפורש בתקנות ניתן להשתמש בסמכות הנתונה בתקנות סדר הדין האזרחי). השופט זוסמן קבע, כי ניתן לעשות שימוש בהוראות שבתקנות סדר הדין האזרחי, תשכ"ג-1963, העוסקות במתן סעד זמני "במידה שהדבר מתיישב עם מטרתו של ההליך התלוי ועומד..." (שם, בעמ' 620). הבסיס לדרך שנקטה נמצא בתקנה 2 לתקנות סדר הדין האזרחי דאז, היא תקנה 2 בנוסח התקנות דהיום (לשימוש דומה בתקנה 2 ראו: בש"א 5537/98 חברת חוף הכרמל נופש ותיירות (1989) בע"מ נ' עמותת אדם טבע ודין, פ"ד נג(1) 385; וכן בג"צ 5/81 יעקבי תל-ארזה

בע"מ נ' רשם הפטנטים המדגמים וסימני המסחר, פ"ד לה (3) 433). כלומר, הגם שהותקנו תקנות מיוחדות לעניין מסוים, אין בכך כדי לשלול מכל וכל את תחולתן של תקנות סדר הדין האזרחי באותם עניינים שלא הוסדרו בסדר הדין האחר. הוא הדין בענייננו. תקנה 16(א) לתקנות שיפוט בתביעות קטנות קובעת הוראה מיוחדת באשר למועד שבגדרו יש להגיש בקשת רשות ערעור. תקנה 16(ג) מחילה את חלק ד' לתקנות סדר הדין האזרחי, הוא החלק העוסק בערעור. תקנה 529 מצויה בחלק ה' ואין סיבה שלא תחול לגבי השגה ערעורית על פסק דין של בית משפט לתביעות קטנות.

7. אילו נתקבלה גישתה של המבקשת היה נוצר מצב לפיו תקופת פגרה תבוא במניין הימים כאשר עסקינן בהליך ערעורי המוגש לבית משפט מחוזי על פסק דין של בית משפט לתביעות קטנות, בעוד שבמקרה של ערעור על פסק דין של בית משפט שלום, שאינו עוסק בתביעה קטנה, לא יימנו ימיה של הפגרה. תוצאה מעין זו קשה היא. יש לשאוף למצב בו סדרי הדין, ובמיוחד הסדרים בעניין מועדים, יהיו כלליים, פשוטים ואחידים. בלשון עולם המחשבים ניתן לומר כי ראוי שהכללים יהיו "ידידותיים למשתמש". קבלת טענתה של המבקשת תקשה על אלה הנזקקים לבתי המשפט. עליהם יהיה לדעת כי במקרה האחד אין נפקות לפגרה בעוד שבמקרה האחר יש לה נפקות. הבחנה מעין זו עלולה לגרום בלבול וטרחה מיותרים לפונים לבית המשפט (ראו, בש"א 6708/00 אהרן נ' אהרן, פ"ד נד (4) 702). ישאל השואל כיצד דברים אלה מתיישבים עם ההוראה בתקנה 16(א) לתקנות שיפוט בתביעות קטנות, הקובעת שהמועד להגשת בקשת רשות ערעור הוא חמישה עשר ימים, בשעה שההוראה הכללית, שבתקנה 399 לתקנות סדר הדין האזרחי, קוצבת תקופה של שלושים ימים. נראה, שהכוונה הייתה כי בכל הנוגע למועדים הקשורים בהליך המתנהל בבית משפט לתביעות קטנות תהיינה התקופות קצרות מן המקובל. כך, למשל, המועד להגשת כתב הגנה הינו חמישה עשר ימים (בהתאם לתקנה 4(ב)) ואילו לפי תקנות סדר הדין האזרחי המועד המקביל הוא 30 ימים (תקנה 19 לתקנות סדר הדין האזרחי יחד עם טופס 2). מאחר שבעניין הנזכר קיימת הוראה ספציפית, הרי היא הגוברת. אין הדבר כך בכל הנוגע להסדר באשר לפגרות בתי המשפט.

8. גישתה של המבקשת עלולה להוביל לחוסר אחידות מבחינת תחולתה של תקנה 529 לתקנות סדר הדין האזרחי. הכוונה לתחולה לגבי בית המשפט המחוזי כערכאת ערעור על בית משפט לתביעות קטנות וכן לגבי בית משפט זה כערכאת ערעור נוספת. אסביר את דבריי. האפשרות להשיג על פסק דין או על החלטה של בית המשפט המחוזי בפני בית המשפט העליון אינה נזכרת בפרק העוסק בבית משפט לתביעות קטנות שבחוק בתי המשפט. אף על פי כן, אין ספק שבעל דין רשאי להשיג באמצעות בקשת

רשות ערעור על פסק דין או על החלטה של בית המשפט המחוזי כערכאת ערעור על בית משפט לתביעות קטנות, בהתאם להסדר הכללי שבסעיף 41(ב) לחוק בתי המשפט. על בקשה כאמור המוגשת לבית המשפט העליון יחולו תקנות סדר הדין האזרחי, ובכללן תקנה 529. משמע, לעניין בקשת רשות ערעור המוגשת לבית משפט זה על פסק דין או על החלטה של בית המשפט המחוזי בשבתו כערכאת ערעור על בית משפט לתביעות קטנות, אין למנות את תקופת הפגרה.

9. בעת פגרה אין מערכת בתי המשפט מתפקדת באופן מלא. הדברים נכונים הן לגבי השופטים (בכפוף לחריגים) והן לגבי עובדי המינהלה. אין להתעלם מכך שבשנים האחרונות הוכרזה חופשה רשמית במשרדי הממשלה בחול המועד סוכות ובחול המועד של חג פסח. חופשה כזו אף נוהגת במקומות עבודה ציבוריים אחרים וגם אצל מעסיקים פרטיים. אכן, אין הדברים חלים באותה מידה לגבי פגרת הקיץ. בקיץ, בעת שקיימת חופשה גם בבתי הספר, מקומות עבודה שונים אינם מתפקדים באופן מלא. עובדים ומעסיקים יוצאים לחופשה. מצב הדברים האמור חייב למצוא ביטוי אף מבחינת המועדים לביצוע פעולות שונות הקבועות בתקנות סדרי הדין. כך, למשל, אדם המעוניין להתייעץ עם עורך דין בעקבות קבלתו של כתב תביעה עלול לעמוד בפני קושי אם התקופה הרלוונטית הינה תקופת פגרה. מכאן, שהארכת המועד הטמונה בהסדר שבתקנה 529 לתקנות סדר הדין האזרחי מוצדקת מנקודות מבט שונות. מדוע שתיגרע זכותו של המעוניין להשיג על פסק דין של בית משפט לתביעות קטנות לעומת אדם המבקש לערער על פסק דין של בית משפט שלום?!

10. לטענתה של המבקשת יש לכלול תקופת פגרה במניין הימים לעניין הליך ערעורי על פסק דין שניתן בבית משפט לתביעות קטנות. המבקשת מדגישה את מטרתם של בתי משפט לתביעות קטנות לאפשר קיומו של הליך משפטי אזרחי מהיר, זול וללא פורמליות יתרה. אין מחלוקת באשר למטרה הנזכרת. מטרה זו אף הביאה, בין היתר, לכך שבית משפט זה פסק, ברוב דעות, כי לא ניתן להשיג כלל על החלטה של בית משפט לתביעות קטנות שניתנה לאחר פסק הדין: רע"א 292/93 טרבוו נ' ע. אופק בע"מ, פ"ד מח(3) 177. ההתייחסות לטענה זו היא בשניים: ראשית, במקרה הנוכחי אין עסקינן בשאלה האם תקנה 529 חלה לגבי הליכים המתנהלים בבית משפט לתביעות קטנות. שאלה זו יכולה לעלות, למשל, בנוגע למועד הגשתו של כתב הגנה. שנית, ניתן להניח, כי תחולתה של תקנה 529 בנוגע להליך ערעור בבית המשפט המחוזי כערכאת ערעור על בית המשפט לתביעות קטנות הינה בעלת השלכה שולית מבחינת מועד ההכרעה בהליך. כוונתנו לכך כי אין קשר ישיר בין העובדה שהליך מוגש בעת הפגרה לבין מועד הטיפול בו.

11. הנושא של תחולת תקנה 529 לתקנות סדר הדין האזרחי לגבי הסדרים מיוחדים התעורר לעניין בוררות ובאשר לדיון נוסף. במקרה של בוררות קיים הסדר מיוחד בתקנות הבוררות. נפסק שתקנה 529 חלה לעניין המועדים שבתקנות האמורות: רע"א 9460/00 הנ"ל. יצוין, כי תקנה 2 לתקנות הבוררות מחילה את תקנות סדר הדין האזרחי על סדרי הדין החלים בבית המשפט בענייני בוררות. ניתן לתהות מה הצורך בתקנה זו לאור קיומה של תקנה 2 לתקנות סדר הדין האזרחי. שאלה דומה עלתה על הפרק בכל הנוגע לדיון נוסף. המועד להגשת עתירה לדיון נוסף הינו חמישה עשר ימים מיום מתן פסק הדין: תקנה 4 לתקנות סדר הדין בדיון נוסף, התשמ"ד-1984. משעלתה השאלה האם תקנה 529 חלה באשר להגשת עתירה כאמור, נקבע כי אין היא חלה: בש"א 6206/93 Her Majesty The Queen in Right of Canada נ' רבקה ריינהולד (לא פורסם). מספר טעמים לתוצאה זו ונזכיר אחד מהם. כוונתנו לכך שההליך של דיון נוסף נוהג הן בעניינים אזרחיים, הן בעניינים פליליים והן בעניינים מינהליים (ראו סעיף 18 לחוק יסוד: השפיטה, המדבר על עניין שפסק בו בית המשפט העליון, בלא להבחין בין סוגי העניינים). עם זאת, היו מקרים בהם הוחלו הסדרים מסוימים מתוך תקנות סדר הדין האזרחי לגבי הליך של דיון נוסף (למשל, דנ"א 15712/01 ברזני נ' בזק, חברה ישראלית לתקשורת בע"מ, פ"ד נו(6) 922).

12. השיקול המרכזי שמביאנו למסקנה בדבר תחולתה של תקנה 529 על ההליך בבית המשפט המחוזי במקרה הנוכחי הינו הצורך בקביעתו של כלל פשוט, אחיד וכללי. הפונה לבית המשפט המחוזי, בין בבקשת רשות ערעור על פסק דין של בית משפט לתביעות קטנות ובין בהשגה על פסק דין או החלטה של בית משפט השלום, יידע כי בכל אחד מן המקרים לא תובא תקופתה של פגרה במניין הימים. אכן, קיימים הבדלים באשר למועד שנקצב להגשתו של ההליך הערעורי, אך זו גזירתו של מחוקק המשנה. לסיום, נחזור ונדגיש כי לא נדרשנו במסגרת הבקשה שבפנינו להחליט בעניין תחולת תקנה 529 על דיון המתנהל בפני בית משפט לתביעות קטנות. כשלעצמי, נוטה אני לדעה שהתקנה אכן חלה. והבהרה נוספת: דברינו ביחס לתחולתן של תקנות סדר הדין האזרחי מוגבלים ומצומצמים, כמובן, לעניינים אזרחיים.

13. אשר על כן, הערעור נדחה. בנסיבות העניין לא ייעשה צו להוצאות.

השופטת ד' דורנר:

אני מסכימה.

שופטת

השופט י' אנגלרד:

אני מסכים.

שופט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט א' גרוניס.

ניתן היום, כ"ד בשבט תשס"ג (27.1.03).

שופט

שופט

שופטת